

PĒTERIS UN PAGĀNI

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ap. d. 2:5-21; 10:1-8, 23-48; Rom. 2:14-16; Ap. d. 10:9-22; 11:1-10; 15:1-35.

ATMIŅAS PANTS:

“Tad Pēteris tiem sacīja: “Atgriezieties no grēkiem, un lai jūs ikviens topat kristīti Jēzus Kristus vārdā grēku piedošanai, un jūs saņemsiet Svētā Gara dāvanu. Jo šis ir apsolījums jums, jūsu bērniem un visiem, kas vēl ir tālu, ko pieaicinās Kungs, mūsu Dievs.”” (Ap.d. 2:38, 39)

Pēteris bija pirmais apustulis, kam bija jāsludina glābšana pagāniem. Viņš turpināja vadīt draudzi daudzus gadus pēc tās dibināšanas, pat pēc tam, kad Pāvils bija kļuvis par īpašu misionāru pagāniem. Pēteris kopā ar Pāvilu palīdzēja agrīnajai draudzei un tās vadītājiem, galvenokārt jūdiem, saprast lielā uzdevuma universālo raksturu.

Pēteris strādāja pie draudzes viengabalainības, apvienojot no pagāniem kristietībai pievērstos, kas nezināja jūdu kultūras smalkākās nianses, un jūdu ticīgos, kuru ieradumi sliecās pieņemt dievišķās pilnības raksturu. Līdzīgi visiem misionāriem celmlaužiem, Pēterim bija jāizšķir starp nemainīgo dievišķo pilnību un tiem ieradumiem, kas bija kultūras iezīme un relatīvi, neatstājot sekas uz ticīgā dzīvi ne jūdam, ne pagānam. Līdz ar to Pēteris bija tas, kas Jeruzālemes koncilā par pagāniem paziņoja, ka Dievs, “šķīstīdams viņu sirdis ar ticību, nav licis nekādu atšķirību starp mums un viņiem” (Ap. d. 15:9), un kas palīdzēja tikt galā ar jautājumiem, kas apdraudēja agrīnās draudzes vienotību.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 29. augustā!

Pēteris Vasarsvētkos

Jēzus pēdējie vārdi pirms debesbraukšanas bija par misiju: "Bet jūs saņemsiet Svētā Gara spēku, kas nāks pār jums, un jūs būsiet mani liecinieki gan Jeruzālemē un visā Jūdejā, gan Samarijā un līdz pat pasaules galam." (Ap.d. 1:8) Šeit atkal mēs redzam norādījumu izplatīt evaņģēliju pa visu pasauli. Tikai 50 dienas vēlāk šis aicinājums sāka atklāties, un Pēterim tajā bija galvenā loma.

Izlasi Ap. d. 2:5-21! Kā šis notikums parāda Dieva nodomu, lai evaņģēlijs izplatītos pa visu pasauli, un to, kādai bija jābūt jūdu lomai šajā izplatīšanā?

Pirmais lielais uzdevums tika izpildīts Vasarsvētku dienā. Svētā Gara izliešanai bija savs nolūks, lai evaņģēlijs izplatītos pasaulē. Šī pirmā Svētā Gara izliešanās Vasarsvētku dienā deva lieliskus rezultātus. Tomēr tā bija tikai priekšspēle vēl lielākiem rezultātiem turpmākajos gados.

Pētera svētruna satur dažus galvenos jautājumus, kas ir noderīgi vēl mūsdienās:

1. Vecās Derības pravietojumi un apsolījumi ir piepildījušies Kristū (Ap. d. 2:17-21). Šī patiesība atklājās spēcīgos darbos, zīmēs, kas pavadīja Viņa kalpošanu, kā arī Viņa nāvē un augšāmcelšanā (22.-24. p.).

2. Jēzus tika paaugstināts un apsēdās pie Dieva labās rokas, un tagad ir Kristus (Mesija) un Kungs pāri visam (33.-36. p.). Viņā visi, kas nožēlo un tiek kristīti, saņems grēku piedošanu (38., 39. p.).

Šeit mēs redzam aktīvu un daiļrunīgu mācekli Pēteri, nostājamies par Savu ticību Jēzū. Jēzus viņu aicināja būt spēcīgam vadītājam draudzes agrīnajās dienās. Lai gan ne tik kosmopolītisks, efektīgs un pielāgoties spējīgs citām kultūrām un reliģijām kā apustulis Pāvils (sk. Gal. 2:11-14), Pēteris atvēra ceļu, lai evaņģēlijs varētu nonākt pie 15 tautām, sludinot izklīdinātajiem jūdiem Jeruzālemē. Šādi viņš izmantoja ļoti svarīgu tiltu, lai aiznestu labo vēsti uz sava laika Vidējo Austrumu pasauli.

Kā Vasarsvētku stāsts atklāj mūsu galējo vajadzību pēc Svētā Gara savā dzīvē? Kādas izvēles mēs varam izdarīt, lai būtu vairāk sagatavoti Gara vadībai?

Kornēlija atgriešanās: 1. daļa

Izlasi Ap. d. 10:1-8, 23:48! Ko stāsts par šo pagānu, kas kļuva par Jēzus sekotāju, māca mums par glābšanu un liecināšanu? _____

Kornēlija, romiešu virsnieka un pagāna, atgriešanās tiek saukta par pagānu Vasarsvētkiem. Tas ir svarīgs stāsts Apustuļu darbos, kas runā par visšķeļošāko jautājumu, ar ko saskārās agrīnā draudze – vai pagāns var kļūt par kristieti, vispirms neklūstot par jūdu?

Romiešu armijas centrs visā Jūdejā, tai skaitā Jeruzālemē, bija Cēzareja. Kornēlijs acīmredzot bija viens no sešiem centurioniem, kas komandēja 600 kareivjus, kas veidoja šeit izvietoto itāļu kohortu. Viņa vārds norāda uz viņa izcelsmi no izcilas romiešu militārās ģimenes, no kuras iepriekš bija nācis komandieris, kas bija sakāvis Hanibālu, Kartāgas karavadoni, kas bija gadiem ilgi postījis Romu. Vēl svarīgāk ir tas, ka Kornēlijs bija dievbijīgs cilvēks, kas baudīja garīgu sadraudzību ar savu ģimeni, regulāri lūdza un bija dāsns pret tiem, kas bija trūcumā. Dievs uzklausa viņa lūgšanas un sūtīja pie viņa eņģeli ar īpašu vēsti.

“Ticēdams Dievam kā Debesu un Zemes Radītājam, Kornēlijs Viņu godāja, atzina Viņu varu un meklēja Tā padomu visās dzīves gaitās. Viņš bija uzticīgs Jehovam gan mājās, gan pildot dienesta pienākumus. Savā namā viņš bija uzcēlis Kungam altāri, jo neuzdrošinājās īstenot savus nodomus vai uzņemties atbildību bez Dieva palīdzības.” (E. Vaita “Apustuļu darbi” 133. lpp.)

Ievēro arī, kas notika, kad Kornēlijs beidzot satika Pēteri. Viņš zemojās un pielūdza viņu – šai rīcībai vajadzēja iedvest šausmas Pēterī. Mēs varam redzēt, ka šim pagānam, lai gan viņš bija Dievam tuvs un nodevies cilvēks, vēl joprojām bija daudz patiesību, ko mācīties, pat pašā pamatlīmenī. Tomēr nav arī šaubu, ka viņš tās apguva.

Kādas ir Kornēlija rakstura iezīmes, kaut arī viņš daudz ko nezināja, ko mums vajadzētu pārņemt savā garīgajā dzīvē? _____

Kornēlija atgriešanās: 2. daļa

“Tad Pēteris tos uzrunāja: “Patiesi, es saprotu, ka Dievs cilvēku neskata pēc ārienes, bet ikvienā tautā viņš pieņem katru, kas viņa bīstas un ir taisns savos darbos.” (Ap.d. 10:34, 35) Lai gan mums šie vārdi nešķiet revolucionāri, tā bija pārsteidzoša atziņa, kas nāca no Pētera mutes. Mums ir jāatceras, kas bija Pēteris, no kurienes viņš nāca un ar kādu attieksmi viņš vēl joprojām cīnījās. (Sk. Gal. 2:11-16) Tomēr nav šaubu, ka pieredze ar Kornēliju palīdzēja viņam vēl skaidrāk saskatīt savas kļūdas un labāk saprast, kāds ir Dieva nodoms ar evaņģēlija vēsti.

Izlasi Ap.d. 10:33! Ko Kornēlijs teica Pēterim, kas parādīja, ka, lai gan viņš daudz ko nezina, viņš tomēr saprot, ka sekot Kungam nozīmē arī paklausīt Viņam? _____

Izlasi Ap.d. 11:14! Kas šeit ir pateikts tāds, kas parāda, ka mums ir jānes evaņģēlijs pat tādām dievbijīgam cilvēkam kā Kornēlijam? _____

Kā Rom. 2:14-16 palīdz mums saprast, kas notika ar Kornēliju? _____

Kā mēs redzējām, Kornēlijs bija pagāns, kas “bijās Dievu” (Ap.d. 10:2), lai gan vēl joprojām viņam bija daudz jāmācās (vai ne?). Neskatoties uz to, viņa gavēšana, lūgšanas un žēlastības dāvanu došana atklāja, ka viņa sirds ir atvērta Kungam. Un līdz ar to, kad pienāca īstais laiks, Dievs darīja brīnumu viņa dzīvē.

Svarīgi ir atcerēties šajā ziņojumā, ka, lai gan Kornēlijam parādījās eņģelis, tas nesludināja viņam evaņģēliju, bet gan pavēra ceļu, lai satiktu Pēteri, kas pēc tam pastāstīja viņam par Jēzu (sk. Ap.d. 10:34-44). Mēs varam šeit redzēt piemēru, kā Kungs izmanto cilvēkus kā Savus vēstnešus pasaulē.

Pētera vīzija

Kā mēs redzējām vakar, ar laiku Pēteris ieguva kontaktu ar Kornēliju, viņam bija izmainīta attieksme attiecībā uz pagāniem, ko citi jūdu ticīgie vēl nebija sapratuši (sk. Ap.d. 10:44, 45). Kas izmainīja Pēteri? _____

Izlasi Ap.d. 10:9-22 un 11:1-10! Kas šajos pantos ir teikts par to, cik dziļi iesakņojusies bija viņa nepareizā attieksme, ka bija pat vajadzīgs kaut kas tāds, lai atvērtu viņa prātu? _____

Kornēlija atgriešanās un Pētera loma liecināšanas darbā bija tik svarīga draudzes misijai, ka Dievs to atklāja pārdabiskā veidā gan pašam misionāram, gan viņa vēlākajam namatēvam: kamēr eņģelis apmeklēja Kornēliju, Pēterim tika dota atklāsme.

Bez tam, Pēteris uzkavējās Jafā pie ādmiņa (Ap.d. 9:43; 10:6, 32) – šai detaļai nevajadzētu paiet garām. Miecēšana un ādmiņi bija pretīgi jūdiem, jo viņi darbojās ar mirušiem ķermeņiem un procesā izmantoja ekskretus. Miecētavas nebija atļauts taisīt pilsētās. Ievēro, ka Sīmanis dzīvoja "pie jūras".

Pētera uzkavēšanās pie ādmiņa norāda, ka viņš jau pirms atklāsmes bija sapratis, ka kāda no viņa iepriekšējām attieksmēm nesaskanēja ar evaņģēliju. Gan Pēterim, gan Kornēlija ģimenei vajadzēja atbrīvoties no zināmas kultūras bagāžas. Visi cilvēki, ko Pētera atklāsmē ainoja dažādi dzīvnieki, ir Dieva bērni.

Pētera aicinājums liecināt Kornēlijam ietvēra to, ka, lai gan Dievs pieņem visus cilvēkus, visas reliģijas nav vienādi pieņemamas. Kornēlijs jau bija "reliģisks" cilvēks, līdzīgi gandrīz jebkuram citam senajā sabiedrībā. Kā kareivis viņš bija iepazinis Mitras pielūgsmi, un kā virsnieks viņš bija piedalījies imperatora pielūgsmē. Bet tas Dievam nebija pieņemams.

Šeit ir mācība šodien tiem, kas tuvojas nekristīgām reliģijām, uzskatot tās par vienlīdzīgām ar kristietību. Lai gan reizēm tas tiek darīts politiska korektuma garā, šāda attieksme aizskalo Bībeles apgalvojumu par kristietības neatkarījamību un pabeigtību.

Kā mēs parādām cieņu pret cilvēkiem, kuru ticība, kā mēs uzskatām, ir nepareiza, neradot iespaidu, ka mēs paši respektējam šo ticību? Kāda ir atšķirība starp cieņas parādīšanu cilvēkiem un viņu ticības cienīšanu?

Jeruzālemes dekrēts

Sākotnējie panākumi pagānu misijas laukā radīja agrīnajai draudzei svarīgu jautājumu par pagāniem, kas sāka ticēt Jēzum, – pieņēma ticību, kas iesakņoja viņus Bībelē (Rom. 11:17).

Kad cilvēki no citām reliģijām un kultūrām pievienojas jau izveidotai ticīgo kopienai, vienmēr rodas spriedze. Šajā gadījumā jūdu kristieši, augstu vērtējot Vecās Derības likumu un rituālu prasības, pieņēma, ka pagāniem bija jāpieņem šie likumi un rituāli un jāpaklausā tiem. Svarīgākais jautājums bija apgraizšana, kas bija galvenais apliecinājums tam, ka vīrietis ir pievienojies jūdu kopienai, un simbolizēja saskaņošanos ar visām jūdaisma prasībām. Vai tiem, kas no pagānisma pievērsās kristietībai, vajadzētu tikt apgraizītiem? Daži jūdu kristieši Jūdejā noteikti tā domāja un apliecināja savu pārliecību stingrā teoloģiskā valodā: viņiem tas ir svarīgi, lai tiktu glābti.

Kas notika Jeruzālemes koncilā, kas palīdzēja atrisināt šo svarīgo jautājumu? (Ap.d. 15:1-35) _____

Lai gan jautājums par apgraizšanu bija galvenais iemesls, kāpēc tika sasaukts Jeruzālemes koncils, tajā tika pārrunāti daudzi ar kultūru saistīti ieradumi, ko evaņģēlijs neprasija no jaunajiem kristiešiem. Koncila dekrēts (23.-29. p.) radīja kopīgu platformu, lai jūdi un pagānu kristieši varētu pastāvēt kopā sadraudzībā. Jūdu pamatvērtībām tika parādīta cieņa, bet pagāniem bija atļauts izvairīties no apgraizšanas. Koncila lēmums bija gan praktisks, gan teoloģisks. Tas iedeva draudzei modeli, kā tikt galā ar jautājumiem un problēmām, pirms tie bija radījuši šķelšanos. Pieredzējuši misionāri mācās noteikt kristīgajai ticībai būtiskos jautājumus un pievērsties tiem, nevis uzkraut to, kas nav svarīgs ticībai.

Kādu mācību mēs varam gūt no Jeruzālemes koncila, kas var palīdzēt draudzei mūsdienās tikt galā ar strīdīgiem jautājumiem? Ko viņi darīja, kas var kalpot mums kā paraugs? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi E. Vaitas grāmatā "Apustuļu darbi" nodaļu "Jūds un pagāns" 188.-200. lpp.

"Pēteris pieminēja savu izbrīnu, kad, runājot patiesības vārdus Kornēlija namā sapulcētajiem, viņš kļuva par liecinieku, kā Svētais Gars pārņem viņa klausītājus – gan pagānus, gan jūdus. Tā pati gaisma un godība, kas atstaroja no apgraizītajiem jūdiem, spīdēja arī pār neapgraizīto pagānu sejām. Tas bija Dieva brīdinājums, lai Pēteris nevienu neuzskatītu kā pārāku par otru, jo Kristus asinis ikkatru var atbrīvot no visas nešķīstības. [...] Pētera uzruna sapulci noskaņoja tik tālu, ka tie spēja pacietīgi uz klausīt Pāvilu un Barnabu, kas dalījās savos piedzīvojumos, strādājot pagānu labā." (E. Vaita "Apustuļu darbi" 193., 194. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pētera atklāsme tiek skaidrota kā atbalsts argumentam, ka Vecās Derības uztura likumi vairs nav spēkā – īpaši kā attaisnojums nešķīstas gaļas ēšanai. Atklāsmes nozīmi skaidri atklāj pats Pēteris: "Nevienam cilvēkam nevajag saukt par apgānītu vai nešķīstu." (Ap.d. 10:28) Tāpēc atklāsme nebija par uzturu, bet par citu cilvēku kā Dieva bērnu pieņemšanu, neskatoties uz viņu etnisko izcelsmi, tautību, nodarbošanos vai reliģiju. Kāpēc tad cilvēki to izmanto kā argumentu uztura jautājumā? Ko tas mums stāsta, cik uzmanīgiem mums ir jābūt tajā, kā mēs izturamies pret Rakstiem?

2. Pārdomā vairāk Rom. 2:14-16! Kā mums kā draudzei vajadzētu attiekties pret šo domu, ja runa ir par misiju? Tas ir, ja tiem, kam nav rakstītā likuma, tas ir ierakstīts sirdī, kāpēc tad mums viņiem jāsludina? _____

3. Ceturtdienas tēmā mēs runājam par Jeruzālemes koncilu kā paraugu mūsdienu draudzei. Pārlasi vēlreiz pantus par koncilu (Ap. d. 15:1-35). Ko tajā izdarīja tādu, kas kalpo kā paraugs mūsdienu draudzei? Piemēram, aplūko šādas lietas: 1) personīgās liecības par misiju, 2) evaņģēlija loma, 3) Rakstu loma, 4) misijas loma un 5) kā cilvēki koncilā cits pret citu izturējās. _____
